

واگونی ژماره حوت

یوسف عزه دین
(ئوسترالیا)

به تهنیا؛ دهمروانییه وینهی نهگوراوی ئه و بیابانهی که
کونه شهمندهفهره کهی پیدا تپه پ ده بوو. ئه و چره
دوو که له ره شهی، که له به شی پیشه وهی
شهمندهفهره که وه بهرز ده بوو. له درز و کون و که لینی
واگونه که وه دهاته ژوور.

که له ئیستاسیونه که دا سوراغی شهمندهفهری ئه و
شاره م کرد. . . نه مده زانی که ههفته ی بهک جارو ته نیا
یهک شهمندهفهر بۆی ده چیت. ئه مه جگه له وهی،
هیشتا که مابیت و ئیش بکات، چونکه پیشتر ته نیا
له نیو فیلمه کاند، شهمندهفهری ئاوا کونم بینیبوو.

دوای ئه وهی که بلیتم بری و ماوه یهک چاوه ریم کرد.
جگه له خۆم هیچ که سکی دیکه م نه بینی؛ که چاوه رپی
هاتنی شهمندهفهره که بکات. به پپی ژماره ی سه ر
بلیته که، ده بوو بچوو مایه ته نیو واگونی ژماره سیانزه،
به لام به و پییه ی که هه موو واگونه کان چۆل بوون؛ هه ر
له خۆمه وه چوومه نیو واگونی ژماره حوت. که ته نیا یهک
کورسی له ته خته دروستکراوی دارزاوی تیدا بوو.

نازانم پاش ماوه یهک، به راستی شهمندهفهره که
که و ته ری. . . یان پیم و ابو، که که و تووه ته ری، چونکه
پاش چند سه عاتیکیش، جگه له و چره دوو که له ی،
که نیو واگونه که ی قانگ ده دا. . . هیچ هه ستم به جووله ی
شهمندهفهره که و که و تنه گه ری مه کینه کانی نه ده کرد.

یه که م جار بوو، سه فهر بۆ ئه و شاره بکه م. . . که وهک به
حه کایهت بیستبووم، خه لکه که ی له هیچ ئان و
ساتیکدا، گه ر بارانیش نه بارئ. . . به بی له به رگردنی جلی
تایبهت و هه لکردنی چه تره کانیا، ناچنه ده ر. ته نانهت

خانوه به رهو ساختمان و بیناكانیشیان، وهك دهیانگیږایه وه، به شكل و شپوه، هه به چه تر ده چن. پاش بیستنی نهو چه کایه تانه ی، که له نیستادا وه بیرم نایه ته وه، کئی بوی گیږاومه ته وه. خوځم لی ده بووه موسافیریکی نهو شاره و به نیویدا ده گه پام. تهنانهت جاریکیان، له بهر خوځمه وه گوتم: «رهنگه خه لکی نهو شاره، زور سل له ناوی باراناو بکه نه وه».

واده هاته پیش چاوم، که رهنگه نهو جله تایبه تییه ی که له بهریان ده کرد. زور له جلی نهو که سانه بچیت، که ده چنه بو شایی ناسمان.

ته نانهت له زینده خه ونی کدا. هینده ی نه مابوو، به بیخ له بهر کردنی جلی تایبهت و هه لکردنی چه تر؛ لهو بینایه بیمه دهره وه، که نازانم بو چوو بوومه نیوی. . . .

به په له دوو زهلام، منیان له ژیر چه تره کانیان ترازاند، جله داخراوه کانیان، تا سهر سنگیان دامالی و پاش هه لمرینی هه ناسه به کی قوول. یه کیکیان گوتی: «ده بوو زانیبات، که به بیخ چه تر و نهو چه شنه جله ی که هه موو که سیکی نهو شاره له بهریدایه. . . چونه دهره وه قه ده غه به. حه ز ده کم نهو هشت پین رابگه یه نم، که به درژیایی ژیانم. . . هیچ که سیکم نه بینیه، که له جیگه و شوپینیکی دیکه وه، رووبکاته شاره که مان».

«نیستا گه بشتوومه ته نیو شاره که تان».

بزه به ک که وته سهر لیوی و گوتی:

«تاکه ریگه یه کی هاتنه شاره که مان. . . نهو هیله ناسنینانه یه، که هه فته ی یه ک جار، تنه ا شهمه نده فهریکی پیدا تیپه رده بیت و درهنگ وه ختانیکی ده گاته نیو کونه نیستاسیونی شاره که مان. بهو پیپه ش که نه مرو چوارشه مکه یه، واته ده بیت؛ دوینی گه بشتبیتیه ئیره. باشه له شاره که ی ئیمه دا، هیچ ئوتیل و میوانخانه یه ک نییه و هیچ که سیکیش بوی نییه، که سیکی نامو به شاره که مان دالده بدات و بیبته لای خوی. نهوی دوینی شهو، له کویدا ماویته وه!!».

چه ندیم بیر لیکرده وه، نهک هه ر دوینی شهو. . . به لکو پیروی و به سرپیروی شه ویشم، وه بیرنه ده هاته وه و نه مده زانی له کویدا بووم.

پاش ماوه یه ک، هه ردووکیان له ده رگاکه چونه دهر و جییان هیشتیم. چاو یکم به دیواره کانی ژووره که دا گپرا.

له به شی سه ره وه ی دیواری دهسته راستدا، نووسرابوو؛ واگونی ژماره حهوت.

هینده ی نه برد، هه ردوو زهلامه که هاتنه ژووری و چه تریک و دهستی جلی له وه ی خویمان دامی.

له جامی ته لخی واگونه که وه، روانیمه بیابانه که. . هه مان دیمه نی نه گوراوم، که وته بهر چاو.

وهک هه میسه، کاتریمیره که ی خوځم له دهستدا نه بوو. . هه ریویه نه مده زانی که چه ند سه عاته له نیو واگونه که دام.

له دلی خوځدا گوتم:

«تو بلئی نه م جار به راستی به ره و نهو شاره بچم، که پیشتر ته نیا به خه یال و له زینده خه ونه کاند، بوی ده چووم!؟».

جاریکیان، له یه کیکی له په رستگاکانی نهو شاره دا. . کچوله یه کم بینی؛ که له بهر ده م په یکه ری پیایویکی زور

ناشرین و دزیودا، ده گریا. له وکاته دا، بیرم له هه موو نهو کچولانه کرده وه. . که به درژیایی ژیانم، حه زم لیکرده بوون؛

هیچیان له و نه ده چوون!؟ رهنگی چاو و پرچه کانی زور نااسایی بوون. . لیوه کانی تا بلئی گوشتن و پر بوون. .

بالا بهرز و باریک بوو. رهنگی دلویه فرمیسه که کانی بنه وشه یی و قه باره شی زور له دلویه فرمیسه کی بنیاده می

ناسایی، گه وره تر بوون. نه مه جگه له وه ی، که هیچ کاتیکی ناگاداری گریانی هیچ کامیک له و کچانه نه بووم.

که پیشتر حه زم لیکرده بوون!؟ هه ر چوینیکی بوو، خوځم لیوی نزیک کرده وه و گوتم:

«بو ده گریت!؟».

پاش نه وه ی بو چه ند جاریکی، هه مان پرسیارم دووباره کرده وه؛ گوتی: «کئی هه یه، له جزووری زاتیکی موباره کی وادا نه گریی!؟».

هه ر به مه بهستی دواندنی گوتم:

«راسته، منیش هه ر به مه بهستی زیاره تکردنی نهو. . خوځم گه یاندو ته ئیره».

بو ماوه ی سه عاتیکی. . دوور و نزیکی، چاودیتری کچوله که م کرد. هه رکه په رستگاکه ی جی هیشت،

وه دووی که وتم. . . به لام بهو پیپه ی که تیکه ل به کومه لی پیاده روی دیکه بوو؛ که هه ر هه موویان هه مان جلی

هاوشیوه ی نه وه ی نهویان له بهر دا بوو. جگه له چه تره لیکی چوه کانیان؛ هه ریویه، له گه ل پیاده ره وه کانی تر دا. . لیم تیکه ل بوو.

دوای ماوهیهک، به بهردهم باخچهیهکدا رهت بووم. سهرهتا که لهسهر شوستهکهی بهردهمییهوه تیتیم روانی.. پیتم وابوو، ههموو نهو دارودرهخت و گول و گولزاره عه جایبهی نیوی، راستهقیهنه.

بهلام که بهنیوبدا گوزهرم کرد.. سهیرم کرد، ههر ههمووی له نایلون دروست کراون. چهند گهپام، تاکه شتیکی راستهقیهنه و سروشتیم، لهنیو باخچهکهدا نه دوزیبهوه.

هیچ جوړه بالندهیهک، لهسهر لق و چل و پوی دارو درهخته نایلونییهکان، نه نیشتبوو. گهرچی له هیچ شونیتیکی تری شارهکهشدا، هیچ چهشن و جوړتیکی بالندهم بهرچاو نه کهوتبوو. لهوکاتهدا، شهقامهکانی شارهکهه هاتهوه پیش.. که هیچ جوړه ئوتومیل و ماتور و پاسکیل و چوار چهرخهیهکی پیدا نه دهرویشته.

شارتیکی تا بلتی کپ و خاموش بوو. به نهستهم گویت له دهنگیکه دهبوو.. دوو زرتنه زهلامی که له گت، دهرگای وا گونه که یان کردهوه و یه کیتیکیان به باوهش، جهستهی مردوویه کی هینایه ژوور.

بهرامبهر بهو کورسییهی که لهسهری دانیشتبوووم، لهسهر په تویهک پالی خست.. دهرگاکیان پیوهدا و پاش نهوهی که میک له جامی واگونه که وه، سهیریان کردم.. له بهرچاومدا، ههرهک نهوهی غهیب بوو بیتن.. له پر دیار نه مان. که روانیمه دهموچاوی جهسته راکیشاوه که؛ زور سهرسام بووم.. ههر به تهواوی لهو کچولهیه دهچوو، که به خهیا له پهرستگای شاره که دا بینیبوووم. ههستامه سهرپن و چهند ههولی کردنهوهی دهرگای واگونه کهم دا.. بهلام به چه شتیکی، لهو دیوهوه کلومیان دابوو.. مه حال بوو، پیتم بکریتنه وه.

لهسهر کورسی نیو واگونه که، دانیشتمه وه.. وام ههست دهکرد، که هیدی هیدی، رهنگی جهسته که زیاتر دهگورپت و گوشتی دهموچاو و په نجهکانی، په نماوتر دیتنه پیش چاوم. لهخومه وه گوتم:

«ده بیت چند ساعات لهمه وپیش؛ خهوتیتیم؟!». شهقامیکی نهو شارهم هاتهوه پیش چاو.. که دهیان کهس، روظانه به جلی تایهت و له ژیر چه ترهکانیدا.. پیاسه یان پیدا دهکرد.

پیتم وابوو.. لهنیو پیاده رهوهکاندا، به شوین نهو

کچولهیه دا بگه پریم؛ که لهنیو پهرستگاکه دا بینیبوووم.

گوتم:

تو بلتی بوچی هینده عه ودالی گه پان بم، به شویتیدا؟!». .

جاریکی دی، روانیمه جهستهی نهو کچولهیهی.. که بوچی گوشتی گه نیواوی لی دههات. نه مدد زانی بو ده بیت له گهل مندا و له ههمان واگونی ژماره ههوتدا ده یاننا بیت. لهوه دابوو، که له جامی واگونه که وه پروانمه وینهی نه گورای بیابانه که. کاتیک ههر دوو زرتنه زهلامه که له گه ته کهی پیشوو، دهرگای واگونه که یان والا کرد و یه کیتیکیان گوتم:

«دابزه!»

لهوه دابوو، که دابه زم.. گوتم له دهنگی یه کیتیکیان بوو:

«جهستهی کچوله کهش له نامیز بگره و له گهل خوتدا بیهیتنه».

جهستهی رهق و تهقی کچم له نامیزگرت و وه دوویان که وتم.

ههر دهتگوت، له ههمان ئیستاسیونی پیشووی شه مه نده فهره که دام. ته نانهت نهوهی که بلیتی ده فرۆشت، ههمان نهو کهسه بوو، که پیش نهوهی بچمه نیو واگونی ژماره ههوت، بلیتم لی کری بوو.

به پیلیکانه یه کی دوور و دریزدا، سهرکه وتم و پاشان به راره ویتیکی تاریکدا، رویشتم. هیندهی نه برد، خوم له بهردهم دهرگای هولیکی گه وره دا بینیبوه. که به دوویاندا چوومه ژوور، ههشامه تیک له نیو هوله که دا، چاوه رپیان دهکرد. جهستهی کچوله کهم، لهسهر سه کووی بهردهم ههشامه ته که دانا.

لهوه دابوو، که لهسهر یه کیتیک له کورسییهکانی نیو هوله که دابنیشم.

کاتیک، یه کیتیک له ناماده بووانی نیو ههشامه ته که، ناگاداری کردم و گوتم: «تو دامه نیشه؛ بهرامبهر به میزی دادور، قنج و قیت رابوهسته». له پشت میزه که وه، کابرایه کی به ته من دانیشتبوو.. رووی تپکردم و گوتم: «نه ده بوو، نهو کچولهیه.. وهک له پهرستگاکه دا بینیت؛ بو وه دووی که وتیت. بو بوو یته.. پاشان نه ده بوو!!».

به سه رسامییه که وه گوتم:

«رهنگه ئیوه پیتان وایت،... چونکه له راستیدا،
ته نیا به خه یال...» دادوهره که گوتی:
«به لām ئه وه نییه، به راستی له نیو شماره که ی
ئه وایت؟!».

له وه دابوو، که شتیک بلیم...
گویم له دهنگی، که سیک نیو هه شامه ته که بوو:
«بی ناچیت، نکوولی له وه بکه بیت.. که سالانیکی
دوو و دریش له نیو ئیمه دا، ژیانته بردۆته سه.»
پاش ماوه یهک، له بیده نگ بوونی هه شامه ته که و
دوای ئه وه ی دادوهر پیتاوه کانی لیک نا. هه
یه کیکیان، جله تاییه تییه کانی خویانان، له بهر کرد و
چه تره کانیان به ده ستیانه وه گرت.
نازانم له و کاته دا، وه دوویان که وتم؛ یان له پیشیانه وه
ده ریشتم!!

هه رچۆنیک بوو، پاش ماوه یهک، گه یشتینه
نیوه راستی گۆره پانیکی نیو شماره که. به بی ئه وه ی له جله
تاییه تییه کانی ئه وانم له بهر دا بیت، یان ته نانه ت
چه تریکیشم به دهسته وه بیت؛ له بهر باراندا رایانگرتم.
نازانم چهند سه عات، یان چهند رۆژ و شه و.. له ویدا
رایانگرتم.. به لām پیم وانه بوو، دلۆیه بارانه کان.. هیچ
کاریکیان کردبیتته سه رم؟! وام هه ست ده کرد، که له بهر
بارانیکی ئاساییدا راوه ستاوم.. چهندم ده ست بو
ده مرچاوی خۆم برد و له په ئجه کانی دهستم روانی؛ هیچ
گۆرانیکم نه بینیه وه. ته نیا جیاوازییه کی ئه م بارانه و
ئه و بارانانه ی که پیشتر له ژیریدا راوه ستا بووم. ئه و
هه شامه ته خه لکه بوو، که چوارده وریان دابوو و
چاوه رپی شتیکیان ده کرد،
پاش ئه وه ی بیهووده بوون و هیوایان به کاریگه ری
بارانه که نه ما..

هیدی هیدی چوار ده وریان چۆل کردم و جییان هیشتم.
هه رچهنده هیچ له شوینی خۆم نه بزوام، به لām نازانم بو و
ههستم ده کرد، که رهنگه له نیو واگۆنی ژماره هه وتی
شه منده فه ره که دا بم و له جامه که یه وه بروانمه، وینه ی
نه گۆراوی بیابانه که.